

SABER, SER, SERVIR

QUÈ ES DEMANA AL MILITANT
DEL MIJAC

MANOLO JUAREZ

SABER - SER - SERVIR

QUÈ EM DEMANES, SENYOR?

Estic aquí, Senyor, davant teu
amb les mans obertes
en senyal de respecte i de confiança
per declarar-te el meu amor
i la meva entrega.

Sé que no és una tasca gens fàcil,
però la força que em dóna
la teva Paraula i el teu amor
em reconforta
i m'il·lusiona.

Em fa sentir acompanyat,
comprès i estimat
i em dóna esperança.

Moltes vegades, però,
em trobo desorientat i afligit
perquè no acabo d'entendre
què em demanes:

- quan les coses no surten com esperava;
- quan la il·lusió falla;
- quan els altres no entenen el meu compromís;
- quan travesso per moments de crisi...

Llavors és quan em poso a les teves mans
i confiadament et suplico
que m'omplis de nou del teu amor
i amb molta paciència em facis veure
què és el que esperes de mi, Senyor.

ÍNDEX:

INTRODUCCIÓ.....	4
SABER.....	5
SER.....	7
Què fer per ser autènticament militants?.....	8
SERVIR	10
SABER SER SERVIDOR	13
Què significa per nosaltres "Saber ser servidors"?.	13
EdE SOBRE EL LLIBRE DE JOB.....	16
El problema del mal en el llibre de Job.....	17
La postura de Job	18
EdE del capítol 9.....	18
Ensenyaments que podem treure d'aquest llibre ...	24
CONCLUSIÓ.....	25
PISTES PER A LA VOSTRA REFLEXIÓ	27
RdV sobre com vivim la nostra militància:	27
EdE sobre com vivim la nostra militància:.....	28
Cites que parlen de la saviesa, del ser i del servir .	29
Preguem amb el Salm 23 (22):.....	34

INTRODUCCIÓ

En una reunió d'iniciació catalanobalear, una persona va comentar que a la iniciació mai no podíem perdre aquestes tres "S": saber, ser, servir.

Això em va fer pensar en la importància d'aquestes tres paraules que, per elles soles, són tota una declaració de principis en quant a la nostra militància cristiana.

És a partir d'aquesta idea que us ofereixo la reflexió que segueix. És un intent de donar sentit (una altra "S") a la nostra opció cristiana, allà on estem, amb els infants i als centres i a les petites (o grans) realitats on cadascú de nosaltres es troba a cada lloc i en cada moment. La meua (humil) idea és que us ajudi a omplir d'esperança la vostra *lluita* diària com m'ha ajudat a mi a l'hora de posar-ho per escrit i que ens ajudi a tots plegats a renovar el nostre esperit militant i compromès.

Com deia aquell antic revolucionari: *"la lluita és un cercle, no acaba mai"*, i això és el millor de la nostra militància, que no importa en quin moment ens hi hem afegit a aquest gran projecte que és el MIJAC, tu pots ser un graó més de la cadena, pots aportar el teu compromís, la teua il·lusió, la teua fe i descobrir, llavors, el sentit que tot això tenia, perquè la nostra militància no persegueix ser millors, sinó col·laborar en el creixement del Regne.

Per això, amics, ens cal: "saber, ser i servir".

Visca!

Nadal de 2009.

SABER

Hem de partir d'una afirmació bàsica: la militància és una opció que demana una formació, una disponibilitat i una entrega exigents, per això només es pot donar en una persona ben *construïda*. Què significa això? Que el militant cristià ha de ser una persona "sàvia", i per *sàvia* volem dir:

- La saviesa d'aquell que sap què se li demana.
- La saviesa d'aquell que *coneix* el Moviment (que coneix les seves Conviccions, se les creu i confia en els mitjans que fa servir).
- La saviesa d'aquell que sap transmetre als altres les seves conviccions amb amor i humilitat.
- La saviesa d'aquell que sap treballar amb els altres animadors i militants.
- La saviesa d'aquell que sap ser "amic i testimoni".
- La saviesa del qui es "deixa portar" pels infants.
- La saviesa que es fonamenta en la pregària i en la Paraula.

No parlem, doncs, d'un saber de molts estudis o de moltes titulacions, sinó d'una "saviesa" fonamentada en l'experiència, en el testimoni, en la reflexió de l'Evangeli i en la seguretat del qui parla d'allò que estima i coneix.

Com diu Sant Pau: *"Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes."* (1Co1,25) *"Ben al contrari, Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són*

febles als ulls del món." (verset 27) *"Perquè, als ulls de Déu, la saviesa d'aquest món és un absurd"* (1Co 3,19).

Parlem, doncs d'una *saviesa* basada en el compromís i en la convicció del qui ha fet una opció de vida creient que dóna sentit a tota la seva existència, fins al punt que si al final tot resulta un engany: *"la vostra fe és il·lusòria"* (1Co 15,17).

Del que acabem de dir es desprèn que aquesta saviesa no la podem adquirir a través del nostre esforç o pels nostres mèrits personals, sinó que és un atribut del bon Déu i que, per tant, és un do que ell ens concedirà si li demanem humilment (com Salomó, cf. 1Re 3,9) i Déu, al qui li plau aquesta súplica (a quin pare no li agrada que els seus fills demanin tenir saviesa en comptes de diners o regals?), no ens ho negarà: *"faré el que tu dius: et concedeixo saviesa i intel·ligència, tant, que ni abans ni després ningú no se't podrà igualar"* (1Re 3,12).

Aquesta saviesa identificarà el nostre actuar, li donarà seny i solidesa, perquè no es basa en el que nosaltres volem, sinó en l'Evangeli: *"Per això, tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar, perquè estava fonamentada sobre roca"* (Mt 7, 24-25).

I si actuem amb saviesa tothom ho reconeixerà i, a través nostre, donarà gràcies a Déu (cf. 1Re 3,28). És així com serem testimonis de la bondat del Senyor.

SER

Tots som conscients que existim, però existir no basta. Pel fet d'existir no vol dir ja que ho tinguem tot fet. Ser persones és alguna cosa més, és donar a aquesta existència un sentit humà, és omplir de contingut la nostra vida, i per a arribar-hi, cal ser "d'una peça", íntegres, és a dir, autèntics. El valor de l'autenticitat li dóna a la persona autoritat sobre si mateixa davant dels seus dubtes, gustos i capricis i davant de la imposició que pot venir dels altres. Li dóna, també, iniciativa per proposar-se i abastar grans metes, i un caràcter estable i sincer a tota prova. Dóna una coherència de vida.

I aquest és el testimoni que hem de donar com a militants: viure amb autenticitat la nostra entrega als altres, transmetent alhora alegria, sinceritat i domini d'un mateix amb humilitat i amor: *"Llavors Pere li va dir: -De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!"* (Ac 3,6)

És clar que si analitzem el que som, trobarem petites -i fins i tot grans- incongruències en la nostra persona, però cal tenir la maduresa suficient per vèncer-les i no deixar-nos portar per l'opinió de les persones del nostre entorn on sovint entreveiem una conducta mecànica i potser contrària als nostres valors.

Com a persones congruents, hem de reaccionar, opinar i actuar d'acord sempre a les nostres conviccions i a la nostra formació. Hem d'esforçar-nos per aconseguir "el que volem ser": *"així som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist. Però portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè*

quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres" (2Co 4,6s).

Per a ser militants, ens fa falta alguna cosa més que seguir uns paràmetres o fer unes jornades de formació... ens cal "mullar-nos" i anar assumint experiències, el coneixement i el coratge necessaris per defensar el nostre projecte personal i així anar conformant una personalitat pròpia.

Això ens porta a preguntar-nos què ens cal per a ser autènticament militants.

Què fer per ser autènticament militants?

- Ser sempre nosaltres, independentment de les circumstàncies, estiguem o no davant els infants o d'altres militants.
- Deixar-nos enamorar per Jesús i pel seu projecte (el Regne de Déu) i voler continuar la seva obra.
- Viure el nostre compromís militant d'acord amb les nostres possibilitats i qualitats.
- Preparar-nos per adquirir aquelles destreses o habilitats que ens poden ajudar a ser més persones i més entregats.
- Cooperació i comprensió per evitar el desig de domini sobre els altres (sobretot amb els infants), respectant els seus drets i opinions.
- Ser fidels a l'opció que hem fet. D'aquesta manera, som fidels amb nosaltres mateixos.
- Complir responsablement amb les obligacions que anem adquirint dins i fora del Moviment.

- No deixar-nos endur pels nostres propis interessos per a poder obrar justament.
- No tenir por que "ens vegin com som"..

L'autenticitat dóna al militant una natural confiança, ja que amb el pas del temps ha sabut complir amb els deures que li són propis en l'estudi, en la feina, en la família, en el MIJAC, procurant perfeccionar-se en l'exercici d'aquestes tasques i fent opcions que el portin a superar l'apatia i la superficialitat.

Per la integritat que dóna l'opció militant, ens convertim en persones *honorables* i dignes de confiança, ja que posem les nostres qualitats i aptituds al servei dels altres i les nostres mires van més enllà de la nostra persona i dels nostres interessos. Passem a ser "*persones-entregades-als-altres*". Deixem d'existir per a nosaltres i passem a ser per als altres: "*I tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna.*" (Mt 19,29). I aquesta és la nostra recompensa, però no hem d'entendre *vida eterna* en termes futurs sinó *escatològics* (perdó per la "parauleta"), és a dir, l'esperança en un futur que il·lumina el present i ens dóna la força necessària per transformar la nostra realitat. La vida eterna és el Regne que ja ha arribat i que anuncia el que serà al final dels temps: "*S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*" (Mc 1,15).

És una crida a posar-nos al servei de l'Evangeli per a anunciar als altres la bona nova que ja és enmig nostre.

SERVIR

La nostra entrega ha de ser total, i no perquè confiem en les nostres forces, sinó perquè estem convençuts que la il·lusió i la disponibilitat poden més que les nostres possibilitats: *"Parla, que el teu servent escolta."* (1Sa 3, 10).

Com ha de ser el nostre servei? Servir pot tenir molts significats, formes i maneres. A més del sentit més literal i material del terme: "ser útil per a alguna finalitat o per a algú", servir pot significar:

- Amor: perquè servir és una forma d'estimar als altres.
- Generositat: perquè, què hi ha de més generós que servir als altres?
- Entrega: perquè ens posem al servei dels altres.
- Pregària: perquè és una ofrena als altres i a Déu.
- Missió: perquè és la manera de fer present el Regne d'Amor al que Déu ens convida.
- Vocació: perquè ens sentim cridats per Déu a servir als altres.

El servei, és un tema recurrent a la Bíblia, la qual és plena de referències al "servent":

"Aquí teniu el meu servent, que jo he escollit, el meu estimat, en qui m'he complagut. Posaré damunt d'ell el meu Esperit perquè porti la justícia a les nacions" (Mt 12,18).

I així com trobem textos a l'Evangeli on es felicita a aquell que ha estat fidel: *"»-Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més."*

Entra al goig del teu Senyor" (Mt 25,21), també se'ns recorda que no tinguem falses alegries si hem fet el que havíem de fer: "Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: "Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer" (Lc 17,10).

Només podem fonamentar la nostra opció en Déu i ell, que ens estima i ens ha format des del si de la mare (cf. Is 49,5), impedirà que caiguem en el voluntarisme o en l'orgull de creure'ns importants i imprescindibles.

Al MIJAC tenim clar que som servents dels infants perquè hem fet del nostre acompanyament una entrega. Estem al servei dels infants *"perquè el Regne del cel és dels qui són com ells"* (Mt 19,14) i només si tenim clar aquest servei té sentit la convicció de ser "amic i testimoni" a imatge de Jesús .

Cal que, com David, ens posem en mans de Déu i li diguem confiadament: *"Tu, Senyor, Déu sobirà, coneixes el teu servent"* (2Sa 7,20), per això et demanem que ens ajudis a ser autèntics servidors de la teva Paraula entre els infants i en el nostre món com a autèntics militants.

L'autèntic servei està relacionat amb tot el nostre ésser: la nostra llibertat, el compromís, l'esforç creatiu, el dolor fecund, la comunicació sincera i l'entrega generosa. I és una experiència viscuda i compartida amb els altres, perquè *"Fa més feliç donar que rebre"* (Ac 20,35).

Quan oferim el nostre servei als infants, quan cooperem amb la marxa del Moviment, quan som capaços de portar a terme una acció transformadora, quan som capaços de donar-nos als altres... sentim una gran alegria: l'alegria del *servent fidel*.

En fi, tot el que és vida, bondat, bellesa, entrega... ens recompensa i ens fa fills estimats de Déu (cf. Ef 5,1).

Com a Moviment, també en podem donar gràcies, perquè aquesta és la militància que dóna sentit i ajuda a créixer el MIJAC:

"Germans estimats del Senyor, sempre hem de donar gràcies a Déu per vosaltres, ja que ell us ha escollit com a primícies perquè obtingueu la salvació per l'Esperit que santifica i per la fe en la veritat." (2Te 2,13).

SABER SER SERVIDOR

Anant una mica més enllà en aquesta reflexió sobre les característiques del nostre "ser" com a militants cristians dins d'un moviment evangelitzador, podem ajuntar les tres paraules, ja comentades, i analitzar si ens diu alguna cosa més.

Què significa per nosaltres "Saber ser servidors"?

Només si entenem la nostra militància al MIJAC com una opció de vida, només llavors, buscarem la unitat entre el nostre pensament, la nostra persona i la nostra acció. El gran perill de la militància és viure-la com una part més de la nostra existència i no com allò que dóna sentit a tot el nostre ser. No podem viure "trencats" en tantes particions com dedicacions tinguem al llarg de la nostra vida. Hem de viure unificats, hem d'unificar "paraula-vida-acció". Hem de poder dir com el salmista: *"Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida"* (Sl 42,3).

Així, doncs, des de l'opció creient pel MIJAC, podem afirmar que aquestes tres dimensions són fonamentals per copsar l'espiritualitat del bon militant. Una espiritualitat que en els animadors s'expressa en aspectes tals com:

- L'alegria: perquè és la base de la nostra acció; perquè un animador trist o desencantat no pot ser cap testimoni per a ningú i perquè sense alegria res no pot sortir bé ni agradar als altres.
- L'amor: l'animador ha d'estimar els nens. sense ells no té sentit la seva tasca i si no hi ha amor, el seu tracte amb ells es limitarà a fer coses amb més o

menys encert i res més. Els infants no són el mitjà, és la finalitat del nostre ser "amic i testimoni".

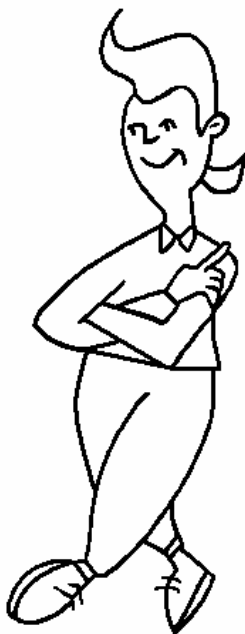
- L'esperança: per saber esperar sense defallir; per somiar un món en el que la paraula dels infants compti més que no pas les expectatives de futur; un món en el que el diàleg, les il·lusions, el joc i els petits canvis es donin ja en els nostres infants.
- La fe: per veure en els infants a Déu mateix, perquè no creiem en un déu impersonal i totpoderós, sinó en un Déu que ha assumit la condició humana donant una nova dimensió al que és diví; perquè el que és diví és la mirada dels nens dels nostres grups, el seu somriure, les seves il·lusions i la seva vida concreta.
- La innocència: per deixar-nos "enredar" pels infants, sempre per amor i per experimentar amb ells la gratuïtat de la nostra relació.
- La mansuetud: per no "irritar-nos" amb els infants ni amb les situacions que ens desborden; per no creure'ns els salvadors de la canalla ni els qui ho han de canviar tot, per ser-ne un més enmig dels nens.
- La paciència: per no actuar al calor del moment i que les nostres actituds responguin a un acte d'amor continu, amb alegria i despreniment.

Per arribar-hi, hem d'aprofundir constantment en l'anàlisi que fem de la realitat; en la lectura creient dels fets; en la nostra maduresa personal; en la sensibilitat per copsar

Déu a través de les petites coses, a través dels infants i a través del MIJAC.

Cal tenir en compte que el MIJAC és molt exigent i que aquesta exigència neix de la voluntat de fer les coses ben fetes, de fer un treball seriós encara que no som professionals i de ser conscients que hem de ser signes de contradicció en una societat i en una Església, que molt sovint s'obliden dels infants i d'acollir als més petits. És per això que, la nostra, és una tasca petita, callada, pausada i acollidora.

No és extraordinària?

EdE SOBRE EL LLIBRE DE JOB

El llibre de Job ocupa el seu lloc propi, sense connexió amb altres llibres de la Bíblia. S'accepta la seva inspiració divina, però no es coneix el seu autor humà. La seva data cal situar-la a l'època de l'exili a Babilònia i tot i que Job no pertany al poble d'Israel, els jueus sempre han mantingut aquest llibre en el seu cànon sagrat.

El llibre pot estructurar-se en tres parts:

- 1) Informe del patiment de Job, portat amb paciència (caps. 1 i 2), i debilitat humanes (cap. 3).
- 2) Disputa entre ell i els seus amics sobre aquests sofriments (caps. 4-41).
- 3) Finalment, Job surt de la prova honrat i prosperat (cap. 42).

El problema del mal en el llibre de Job¹

El més important és el tema del llibre, que gira entorn al problema del mal: Per què permet Déu que sofreixin tant els homes, especialment els bons?

En algun moment de la nostra vida ens podem preguntar el perquè del sofriment del just, sobretot quan en la nostra forma de pensar és present el tema de la retribució. El llibre de Job busca donar una solució nova a aquest problema. Job és un home just i malgrat això veu com pateix moltes desgràcies: perd les seves terres, els seus ramats, fins i tot els seus fills... en canvi veu com els malvats prosperen i triomfen. En el fons l'escriptor del llibre de Job sotmet a discussió la justícia i la providència de Déu.

En el diàleg dels tres amics (Elifaz, Bildad i Sofar) hi rau una visió de la justícia com a retribució. Aquests insistiran que Job ha comès un pecat i per això pateix. Per a Job, Déu no és l'origen ni la causa del mal, i no perd mai l'amor que li té i no renega d'ell malgrat patir el mal en la seva pròpia carn. Job es limita a dir: *"Acceptem els béns com un do de Déu, i no hem d'acceptar els mals?"* (2,10)

El llibre també ens fa veure que la saviesa de Déu és incomprendible per als homes. Job només gosa dir que el mal que pateix sense comprendre ve de Déu i que per venir de Déu és bo. Job està disposat a suportar el dolor, però no a reconèixer haver-lo merescut, i després que els seus amics li insisteixin que Déu castiga el pecat dels

¹ Reflexió basada en un escrit de J. Francisco Muñoz Núñez.

malvats, Job els fa veure la seva situació: mentre que al malvat li va bé, ell, que sempre ha procurat allunyar-se del mal i viure el bé, pateix i es converteix en objecte de burla i compassió. Per això Job vol exposar la seva causa a Déu. Job prega a Déu que li doni una resposta i li demana que el defensi d'aquesta ofensa i que li mostri la justícia divina davant dels qui pensen malament d'ell i el volen confondre.

La resposta de Déu, que és la part més important de l'obra, situa el problema en una altra perspectiva: li diu a Job que actua des d'una gran *ignorància*, perquè per corregir-lo cal saber al menys tant com Déu.

La reacció final de Job és positiva, ja que la intervenció de Déu ha estat molt més comprensiva i persuasiva que la dels seus amics.

La postura de Job

La pietat de Job ja no es basa en la llei de la retribució i se situa en una nova dimensió de la fe, la fe que no es pot verificar. Job reivindica al Déu invisible, insondable i font de tot el que és bo, contra el Déu visible; la pietat de Job s'ha independitzat fins i tot de Déu.

Job demostra que estima Déu a canvi de res, la qual cosa significa sortir del cercle de la retribució.

EdE del capítol 9

De tot l'escrit analitzarem part del novè poema de Job (caps. 26-31):

<p>26, 1 Job va replicar: Les teves paraules no m'ajuden 2 Com en saps, d'ajudar el feble, d'assistir el qui no té forces! 3 Sí que en saps, d'aconsellar un indecís! Ets molt llest, tens molta competència! 4 A qui s'adreça el teu discurs? De qui ve la teva inspiració? Déu té més poder del que pensem. ... 27, 1 Job continuà així el seu discurs: Sóc innocent 2 Pel Déu vivent, que em nega la justícia, pel Totpoderós, que m'omple d'amargor, 3 juro que, mentre em quedi un glop de vida i conservi als meus narius l'alè de Déu, 4 els meus llavis no diran res d'injust ni amb la llengua trairé la veritat! 5 Lluny de mi donar-vos la raó! Defensaré la meva innocència mentre visqui. 6 M'aferro fermament a la meva justícia, cap dels meus dies no increpa el meu cor. 7 Que el meu enemic acabi com l'impíu, i el qui s'alça contra mi, com el malvat! 8 Quina esperança té l'impíu quan Déu li talla el fil de la vida? 9 ¿Escolta Déu el seu clam</p>	<p>Job comença replicant als seus companys que els seus discursos no li serveixen, perquè donen per assentat que ell ha comès alguna falta.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Quantes vegades prejutgem als altres? - No pensem, quan les coses van malament, que alguna raó ha d'haver? - No acostumem a identificar el mal amb els dolents? (qui fa, la paga) <p>Nosaltres, igual que Job, sovint creiem que som innocents perquè...</p> <ul style="list-style-type: none"> - "Hem fet els deures"... - Hem obrat com calia... - No tenim res a ocultar... - ... I continuem confiant en Déu. <p>Per això no donem la raó als qui ens conviden a revisar el que hem fet i ens aferrem a la nostra veritat.</p> <p>Desitgem que els altres (els qui han fet el mal) ho paguin, perquè nosaltres som justos...</p>
---	---

<p>quan l'angoixa li cau al damunt? 10 Si hagués fruit del Totpoderós, hauria invocat Déu en tot moment. Conec el destí del malvat ... 28,12 Però, on es troba la saviesa? On resideix la intel·ligència? 13 L'home ignora el preu que té, perquè no es troba en aquest món. 14 L'Abisme crida: «Jo no la tinc pas!» L'Oceà declara: «Amb mi no hi és.» 15 No es pot comprar amb or massís ni es pot pagar a pes de plata. ... 20 D'on ve, doncs, la saviesa? On resideix la intel·ligència? 21 Resta amagada als ulls de tothom, no la veuen ni els ocells del cel. 22 L'Abisme i la Mort declaren: «N'hem sentit parlar només d'oïda.» 23 Però Déu coneix el camí que hi mena, ell sap on podem trobar-la. 24 Ell contempla el món d'un cap a l'altre i veu tot el que hi ha sota el cel. 25 Quan fixava el pes del vent i mesurava el volum de l'aigua, 26 quan marcava els cicles de les pluges i el camí de les tempestes, 27 llavors mirava i sospesava la saviesa:</p>	<p>Sabem prou que Déu no fa justícia als dolents Nosaltres en canvi, tenim fe...</p> <p><i>Però, on es troba la saviesa?</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Ens plantejem si potser nosaltres estem equivocats? - Hem intentat ser objectius? - Ens hem deixat interpel·lat per la Paraula de Déu? - Hem escoltat als qui ens deien que potser estàvem equivocats? - La raó no ens vindrà per la nostra seguretat... <p><i>La saviesa resideix en Déu... i, on sóc jo capaç de descobrir-ne a Déu?</i></p> <p>La grandesa de Déu és inabastable, però...</p> <p><i>Déu coneix el camí que hi mena, per tant:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Ell parla a dins del meu cor - El puc contemplar en la seva creació... - El puc descobrir en els altres... - Ell em parla a través de la Creació... - La bellesa és obra seva... - I la sinceritat... - I la humilitat... - i...
--	---

<p>ell la va fonamentar i va escrutarla a fons.</p> <p>28 I després va dir a l'home: «Venerar el Senyor és la saviesa, apartar-se del mal és la intel·ligència.»</p> <p>...</p> <p>30,20 Jo t'imploro, Déu meu, i no em respons! Estic davant teu, tu veus el que em passa.</p> <p>21 T'has tornat cruel envers mi, m'empaites amb la força de la teva mà.</p> <p>...</p> <p>31,6 Que Déu em pesi amb balances justes i reconeixerà la meva integritat!</p> <p>7 Si el meu pas s'ha apartat del bon camí, si el meu cor s'ha deixat endur pels ulls i m'he tacat les mans,</p> <p>8 que un altre mengi el que jo he sembrat i arrenqui de soca-rel els meus plançons!</p> <p>9 Si el meu cor ha desitjat la dona d'algú, si l'he espiada a la seva porta,</p> <p>10 que la meva dona molgui per un altre i que d'altres dormin amb ella!</p> <p>11 Això seria un pecat, un crim castigat pels jutges,</p> <p>12 un foc de perdició que em devoraria i que consumiria totes les meves collites!</p>	<p><i>Venerar el Senyor és la saviesa, apartar-se del mal és la intel·ligència...</i></p> <p>per això obrim bé els ulls i contemplem la seva Paraula. <i>Jo t'imploro, Déu meu, i no em respons! Estic davant teu, tu veus el que em passa.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Per això t'invoco - I sóc capaç de buidar-me de mi - T'escolto en els altres - I em deixo endur pel teu Amor <p>Sigues tu el meu Jutge, perquè només tu "peses amb balances justes": Què puc presentar-te perquè em trobis just?</p> <p>Puc fer una llista per presentar-la davant teu?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Acullo els infants que s'hi apropen... - Escolto els meus companys... - Sóc lent a enfadar-me... - I prompte en l'amor... - Intento descobrir-te en el rostre de la gent... - Escoltar-te quan ells parlen... - No em canso quan estic amb ells... - Ni els contesto
--	--

<p>13 Si he desatès el dret dels servents i les serventes quan es planyien contra mi, 14 què podria fer quan Déu em judiqués? Què li respondria quan ell demanés comptes? ... 19 ¿He vist algú mort de fred sense vestit, un pobre sense roba per a cobrir- se, 20 i no han acabat beneint-me les seves espatlles, calentes amb la llana dels meus xais? 21 Si he alçat la mà contra un orfe, quan veia a favor meu el tribunal, 22 que se'm desllorigui l'espatlla i el braç se'm trenqui pel colze! 23 El flagell de Déu m'horroritza, no puc res davant la seva majestat. 24 ¿He posat en l'or la meva confiança, com si fos allò que em donava seguretat? 25 ¿M'he alegrat per la meva gran fortuna, pel munt de béns que he pogut guanyar? 26 Si, quan he vist el sol que resplendia i la lluna que avançava radiant, 27 el meu cor els ha adorat en secret i la meva mà els ha enviat un petó, 28 també això ho castigaria el meu jutge,</p>	<p>malhumorat... - Sóc puntual en la feina... - I quan quedo amb els altres... - Sóc afable amb els més petits... - Simpàtic amb el proïsme... - Tinc sempre la teva Paraula als llavis... - I ajudo al qui em demana ajut... - ... - ... - ...</p>
--	---

<p>perquè hauria renegat del Déu del cel.</p> <p>29 ¿M'he alegrat quan el meu enemic queia, m'he congratulat quan l'ha ferit el mal?</p> <p>30 La meva boca ni tan sols ha pecat desitjant-li la mort amb una maledicció.</p> <p>...</p> <p>35 Tant de bo que algú m'escoltés! Jo signo tot el que he dit! Que el Totpoderós respongui! On és l'acta del meu acusador?</p> <p>...</p> <p>40 Aquí s'acaben les paraules de Job.</p>	<p>Tant de bo que com Job, pugui jo dir que aquestes són les meves obres, Senyor, i que he obrat amb justícia, sense esperar res a canvi i que m'abandono a les teves mans... Perquè només en Tu hi trobo justícia.</p> <p>Només tu tens paraules de vida eterna.</p>
--	---

Ensenyaments que podem treure d'aquest llibre

- La necessitat de tenir una idea vertadera de Déu i no una imatge manipulada o interessada.
- El perill de viure una religiositat interessada i no gratuïta com Job.
- El camí vàlid per a l'encontre amb Déu és la fidelitat a la veritat viscuda i experimentada, contra les falses esperances de la vida.
- En aquest món mai es dóna una perfecta retribució; cal el complement escatològic del *més enllà*.
- La ignorància de l'home sobre els camins de Déu és immensa i la millor actitud davant d'això és confiar humilment en ell.
- Els patiments i desgràcies de la vida no són càstig de Déu, sinó que són situacions on Déu es manifesta, ja sigui abans o després.
- Déu vol que l'home sigui capaç de patir honradament, amb valentia i sense rendir-se fins a l'encontre amb ell.
- Es diu amb claredat que Déu està a favor del dèbil i del pobre i els defensa i és impossible estimar Déu i menysprear als desheretats de la terra.

CONCLUSIÓ

A Déu no se li pot culpar dels mals que pateix l'home, en tot cas Déu permet el mal perquè obtinguem béns més elevats, així queda salvat el procedir de Déu, que és just, però també és provident i amorós amb cada una de les seves criatures.

L'actitud de Job és una actitud nova i fins i tot incomprendible per a alguns: estimar Déu per res. Això significa:

- Abandonar-se totalment a la providència amorosa de Déu.
- Tenir-ne una esperança i una fe que no defallirà.

En la vida de l'home sempre estarà present el problema i el misteri del mal. Sense necessitat d'acceptar-lo resignadament, el podem tolerar perquè també hi podem descobrir la presència de Déu i ens pot aportar beneficis superiors al perjudici que ens produeix el mal.

Podem afegir que la postura de Job és la postura del veritable militant, aquell que davant la prova del dolor, de la incomprensió, dels fracassos, dels dubtes, de les crisis, de... es manté ferm en Déu, perquè com Sant Pau sap en qui ha confiat: *"Per això suportó aquests sofriments, i no me n'avergonyeixo. Sé en qui he cregut, i estic segur que és prou poderós per a guardar fins a l'últim dia el tresor de la fe que m'ha estat confiat."* (2Tm 1,12).

Tot el mal que podem patir i que podem anar trobant al llarg de la nostra vida ens ha de servir per viure aquesta situació com una oportunitat que ens pot aportar més

convicció, recursos i esperança en la nostra opció militant, perquè *"Acceptem els béns com un do de Déu, i no hem d'acceptar els mals?"* (Jb 2,10)

Oi que aquesta visió creient és esperançadora?

De què hem de tenir por, doncs *"Si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra?"* (Rm 8,31).

PISTES PER A LA VOSTRA REFLEXIÓ

RdV sobre com vivim la nostra militància:

VEURE:

- Sabem de qui ens hem fiat?
- Realment Jesús ens ha arribat al fons del cor?
- Com cuidem la nostra maduresa personal?
- El nostre ser vibra amb l'Evangelí?
- La nostra acció testimonia la nostra opció?
- Podem donar del que no tenim?
- Creiem que cal formar-se per a ser militant?

JUTJAR:

"En aquell temps, Jesús digué:

-T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

»El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

»Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera." (Mt 11,25-30)

- Per què dóna gràcies Jesús al Pare? Què significa que ningú coneix al Pare fora del Fill?
- A què em convida Jesús? Què em demana?

ACTUAR:

- A què ens hem de comprometre per viure més a fons la nostra militància?

EdE sobre com vivim la nostra militància:

"Ell digué:

-Estigueu alerta, no us deixeu enganyar. En vindran molts que es valdran del meu nom i diran: "Sóc jo", i també: "El temps arriba." No aneu darrere d'ells. Quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us esglaieu: cal que això succeeixi primer, però la fi no vindrà de seguida.

Després els va dir:

-Un poble s'alçarà contra un altre poble, i un regne contra un altre regne; hi haurà grans terratrèmols i pertot arreu fams i pestes, fets espantosos i grans senyals al cel.

»Però abans de tot això us agafaran, us perseguiran, us portaran a les sinagogues i a les presons i us faran comparèixer davant els reis i els governadors per causa del meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Estigueu decidits a no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no serà capaç de resistir o de contradir. Sereu traïts fins i tot pels vostres pares, germans, parents i amics, i en mataran alguns de vosaltres. Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però no es perdrà ni un de sol dels vostres cabells. Amb la vostra perseverança salvareu la vida!" (Lc 21,8-19)

No ens quedem en les paraules "catastrofistes" del text. Pensem que el sentit "escatològic" apunta al present: Quins són els enganys als que estem exposats? Els perills i les guerres? Què ens pot apartar de Jesús? Quina és la salvació que volem i que no acaba d'arribar? Tots aquests mals ens aparten de l'autèntic Jesús? Com podem perseverar en l'autèntica militància cristiana?

Cites que parlen de la saviesa, del ser i del servir

La saviesa:

"L'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de fortalesa, esperit de coneixement i de reverència pel Senyor" (Is 11,2)

"El just té als llavis la saviesa, la seva boca diu la veritat" (Sl 37,30)

"perquè només el Senyor dóna saviesa, d'ell brollen seny i enteniment" (Pr 2,6)

"La saviesa et posseirà i gaudiràs del coneixement" (Pr 2,10)

"No arraconis la saviesa, i et guardarà; estima-la, i et defensarà" (Pr 4,6)

"La boca del just fa créixer la saviesa" (Pr 10, 31)

"Venerar el Senyor és escola de saviesa: primer la humilitat, després la glòria" (Pr 15,33)

"Qui es posa sota la protecció de la saviesa es posa a l'ombra de la riquesa; i el coneixement té aquest avantatge: la saviesa dóna vida als qui la posseeixen" (Coh 7,12)

"és profitós actuar amb saviesa" (Coh 10,10)

"La Saviesa és un esperit amic de l'home, però no deixa sense càstig els llavis blasfems. Perquè Déu penetra els sentiments de l'home, escruta el fons del seu pensament i escolta el que diu" (Sv 1,6)

"Per a accedir a la Saviesa cal l'afany sincer de rebre'n instrucció" (Sv 6,17)

"La Saviesa té un esperit intel·ligent, sant, únic, múltiple, subtil, àgil, penetrant, immaculat, clar, inofensiu, amic del bé, perspicaç" (Sv 7, 22)

"La Saviesa, que és única, ho pot tot; mai no canvia, però tot ho renova" (Sv 7,27)

"Déu estima només els qui conviuen amb la Saviesa" (Sv 7,28)

"Doncs bé, les virtuts són fruit dels afanys de la Saviesa, que ensenya la templança, la prudència, la justícia, la fortalesa. No hi ha res més útil en la vida dels homes" (Sv 8,7)

"Estimar la Saviesa és estimar la vida; els qui de bon matí es lleven per cercar-la seran omplerts de joia" (Sir 4,12)

"La saviesa es manté lluny dels orgullosos" (Sir 15,8)

"Que n'és, de gran, aquell qui ha trobat la saviesa!" (Sir 25,10)

"Un estudiós de la Llei necessita temps lliure per a adquirir la saviesa. Qui no té gaires ocupacions arribarà a ser savi" (Sir 38,24)

"adquirir la saviesa serà posseir un tresor" (Sir 51,28)

"la saviesa és el llibre dels preceptes de Déu, la Llei que existirà per sempre. Tots els qui la guarden s'encaminen a la vida" (Ba 4,1)

"les obres de la saviesa acrediten que és justa" (Mt 11,19)

"jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no serà capaç de resistir o de contradir" (Lc 21,15)

"Diu l'Escriptura: Destruiré la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents" (1Co 1,19)

"Déu ha convertit en absurda la saviesa d'aquest món!" (1Co 1,20)

"Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes" (1Co 1,25)

"els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és d'aquest món ni dels qui el dominen" (1Co 2,6)

"I no parlem d'aquests dons amb un llenguatge après de la saviesa humana, sinó amb el que hem après de l'Esperit, ja que expressem les coses espirituals amb termes espirituals" (1Co 2,13)

"Que ningú no s'enganyi a si mateix! Si entre vosaltres algú es té per savi en les coses d'aquest món, que es faci ignorant, per tal d'arribar a ser realment savi" (1Co 3,18)

"ell ens ha fet capaços de ser servidors de la nova aliança, que no és la de la lletra de la Llei, sinó la de l'Esperit" (2Co 3,6)

"Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim" (Ef 1,8)

Ser:

"Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel" (Mt 18,3)

"Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots" (Mc 9,35)

"No heu de judicar segons les aparences. El vostre judici ha de ser just" (Jn 7,24)

"Així heu passat a ser d'un altre, d'aquell qui ha ressuscitat d'entre els morts; i ara donem fruits per a Déu" (Rm 7,4)

"també nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit" (Rm 8,23)

"purifiquem-nos de tot el que pot tacar el cos i l'esperit i arribem a ser plenament sants, reverenciant Déu" (2Co 7,1)

"Si algú es pensa ser alguna cosa, quan de fet no és res, s'enganya a si mateix" (Ga 6,3)

"I és ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelitzadors, a d'altres el de ser pastors i mestres" (Ef 4,11)

"No vull dir que ja hagi assolit tot això o que ja sigui perfecte. Hi corro al darrere per tal d'apoderar-me'n, ja que també Jesucrist es va apoderar de mi. Germans, no em penso pas que ja me n'hagi apoderat, però tinc un objectiu: oblidar-me del que queda enrere i llançar-me cap allò que hi ha al davant. Corro cap a la meta per aconseguir el premi que Déu ha convocat allà dalt per mitjà de Jesucrist. Els qui volem ser perfectes hem de tenir aquests sentiments! I si algú de vosaltres veu les coses d'una altra manera, Déu ja li revelarà això que us dic! Sobretot, visquem d'acord amb allò que ja hem aconseguit" (Fl 3,12-16)

"El qui vol ser amic del món es torna enemic de Déu" (Jm 4,4)

"A Déu, has d'adorar, perquè tenir l'esperit de profecia vol dir ser testimonis de Jesús" (Ap 19,10)

Servent:

"Parla, Senyor, que el teu servent escolta" (1Sa 3,9)

"Tu, Senyor, Déu sobirà, coneixes el teu servent" (2Sa 7,20)

"Per les teves promeses, pel teu bon cor, has volgut fer coses molt grans, i les has comunicades al teu servent" (2Sa 7,21)

"Però tu, Senyor Déu meu, presta atenció a la pregària i a la súplica d'aquest servent teu. Escolta el clam i la pregària que aquest servent teu t'adreça avui" (1Re 8,28)

"Ara ha parlat el Senyor, ell que m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent, perquè fes tornar cap a ell el poble de Jacob i aplegués Israel al seu voltant. Als ulls del Senyor jo sóc preciós; el meu Déu és la meva força" (Is 49,5)

"Preserva el teu servent de l'orgull, que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, i net d'una gran culpa" (Sl 19,14)

"No t'amaguis lluny de mi! No siguis sever fins a rebutjar el teu servent, tu que ets el meu ajut! No em deixis mai abandonat, Déu meu, salvador meu!" (Sl 27,9)

"Fes veure al teu servent la claror de la teva mirada, salva'm per l'amor que em tens" (Sl 31,17)

"Guarda la meva vida, que sóc un fidel teu. Salva, Déu meu, el teu servent que en tu confia" (Sl 86,2)

"Ah, Senyor, sóc el teu servent, ho sóc des del dia que vaig néixer. Tu m'has trencat les cadenes" (Sl 116,16)

"Sóc el teu servent, dóna'm seny i coneixeré el teu pacte" (Sl 119, 125)

"Ah, Senyor, escolta amb atenció la pregària del teu servent i la pregària de tots els qui es complauen a reverenciar el teu nom" (Ne 1,11)

"Però tu, Senyor, Déu meu, presta atenció a la pregària i a la súplica d'aquest servent teu. Escolta el clam i la pregària que aquest servent teu t'adreça" (2Cro 6,19)

"¿Qui és el servent fidel i assenyat a qui l'amo ha confiat la gent de casa seva perquè els doni l'aliment al temps degut?" (Mt 24,45)

"Feliç aquell servent que l'amo, quan arriba, troba que ho fa així!" (Mt 24,46; Lc 12,43)

"L'amo li va dir: »-Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor" (Mt 25,21)

"El servent que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha fet allò que l'amo volia, rebrà molts assots" (Lc 12,47)

"Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, escollit per a anunciar l'evangeli de Déu" (Rm 1,1)

"Esforceu-vos a ser sol·lícits. Sigueu fervents d'esperit, serviu el Senyor" (Rm 12,11)

"Què us sembla: ¿em vull guanyar el favor dels homes, o el favor de Déu? ¿Direu que busco de plaure als homes? Si encara busqués de plaure als homes, ja no seria servent de Crist" (Ga 1,10)

"i un servent del Senyor no s'ha de barallar, sinó que ha de ser amable amb tothom, capaç d'ensenyar i de ser pacient" (2Tm 2,24)

"Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner" (Mt 6,24)

"com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom" (Mt 20,28)

"i un servent del Senyor no s'ha de barallar, sinó que ha de ser amable amb tothom, capaç d'ensenyar i de ser pacient, apte per a corregir amb dolcesa aquells qui el contradueixen. Qui sap si Déu els concedirà que es converteixin, reconeixeran la veritat i tornaran al bon seny, alliberats dels paranyes del diable, que els retenia captius i sotmesos al seu voler!" (2Tm 2, 24-26)

Preguem amb el Salm 23 (22):

El Senyor és el meu pastor

- 1 *Salm del recull de David.*
El Senyor és el meu pastor:
no em manca res.
- 2 Em fa descansar en prats deliciosos,
em mena al repòs vora l'aigua,
3 i allí em retorna.
Em guia per camins segurs,
per amor del seu nom;
- 4 ni que passi per la vall tenebrosa,
no tinc por de cap mal.
Tu, Senyor, ets vora meu:
la teva vara i el teu bastó
em donen confiança.
- 5 Davant meu pares taula tu mateix
enfrent dels enemics;
m'has ungit el cap amb perfums,
omples a vessar la meva copa.
- 6 Ben cert, tota la vida m'acompanyen
la teva bondat i el teu amor.
I viuré anys i més anys
a la casa del Senyor.

